

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 92

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 februarie 2008

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 4 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2-3		
Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	3-5		
Decizia nr. 7 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală	5-6		
Decizia nr. 8 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	6-8		
Decizia nr. 10 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	8-11		
		Decizia nr. 14 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală	11-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		2.001. — Ordin al ministrului culturii și cultelor privind clasarea în categoria ansamblu, grupa „A”, a imobilului „Sucursala Ford” din Calea Floreasca nr. 159, sectorul 1, București	13-14
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		57. — Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „MUSTANG BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.	15
		58. — Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „M.C.M. — BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 4**

din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Lafta Adnan Abdualzhara în Dosarul nr. 1.521/302/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.521/302/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 5 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România”, excepție ridicată de Lafta Adnan Abdualzhara într-o cauză privind acordarea statutului de refugiat.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, prin lipsa de precizie și claritate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție și din alte documente internaționale care garantează dreptul absolut al persoanei la protecție împotriva riscului de tortură, pedepse sau tratamente inumane sau degradante.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, în raport cu prevederile art. 22 alin. (2) din Constituție, este neîntemeiată”.

Avocatul Poporului precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, iar soluția legislativă a textului criticat a fost preluată, de principiu, de art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din legea menționată. Consideră că stabilirea prin dispozițiile legale criticate a condițiilor în care se poate acorda protecția subsidiară este în deplină concordanță cu prevederile constituționale prin care se consfințește dreptul la viață, integritate fizică și psihică, fiind conform și cu reglementările internaționale referitoare la statutul și regimul refugiaților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 5 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004 (devenite, ca urmare a renumerotării și republicării, art. 5 pct. 2).

La data sesizării Curții Constituționale, aceste prevederi erau abrogate prin efectul dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, dar soluția legislativă conținută de textul criticat a fost preluată, în esență, de art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006, care instituie o formă de protecție a străinilor și apatrizilor, denumită protecție subsidiară.

În consecință, Curtea se va pronunța cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul conținut: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante;”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor art. 22 alin. (2) din Constituție și ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor sau a tratamentelor inumane ori

degradante, precum și celor ale art. 3 din Convenția împotriva torturii și a altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și în cauza de față. Astfel, prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 717 din 24 octombrie 2006, publicată în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Lafta Adnan Abdualzghara în Dosarul nr. 1.521/302/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 5 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de Liu Aiyan în Dosarul nr. 10.255/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.021D/2007.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, însoțit de traducătorul de limba chineză, dl. Ioan Budura, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.121D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, sau Decizia nr. 407 din 3 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 21 mai 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Lafta Adnan Abdualzghara în Dosarul nr. 1.521/302/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 5 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de Liu Aiyan în Dosarul nr. 10.255/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.021D/2007.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, însoțit de traducătorul de limba chineză, dl. Ioan Budura, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.121D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție

ridicată de Liu Xiaomao în Dosarul nr. 9.277/2/2006 al instanței de judecată menționate mai sus.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, însoțit de același interpret de limba chineză, dl. Ioan Budura, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.283D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de Luo Caijun în Dosarul nr. 10.262/2/2006 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal se constată prezența autorului excepției, însoțit de interpretul de limba chineză, dl. Ioan Budura, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea parțială dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepțiilor, prin traducător, sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este, de asemenea, de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.283D/2007 și

nr. 1.121D/2007 la Dosarul nr. 1.021D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților prezente pentru a-și exprima susținerile în legătură cu excepția de neconstituționalitate. Prin intermediul interpretului, aceștia pun concluzii de admitere a excepției, formulând în acest sens susțineri asemănătoare referitoare la caracterul incomplet al ordonanței criticate. În opinia lor, actul normativ criticat nu protejează suficient dreptul de proprietate al străinilor care au realizat investiții în timpul șederii legale în România, aceștia fiind în situația de a le pierde prin executarea dispozițiilor de părăsire a teritoriului țării.

Având cuvântul asupra excepției, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acesteia ca neîntemeiată, susținând că textele de lege criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate, fiind pe deplin justificate în situațiile în care ele reglementează condițiile de prelungire a dreptului de ședere în România pentru desfășurarea de activități comerciale. Totodată, menționează că susținerile formulate de autorii excepției evocă situații de fapt specifice spețelor ce urmează a fi soluționate de instanța de judecată, și nu de Curtea Constituțională, astfel că acestea nu sunt relevante în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 2 mai 2007, 25 aprilie 2007 și 30 mai 2007, pronunțate în dosarele nr. 10.255/2/2006, nr. 9.277/2/2006 și nr. 10.262/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, respectiv a dispozițiilor „art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”.** Excepțiile au fost ridicate de Liu Aiyan, Liu Xiaomao și Luo Caijun în cauze de contencios administrativ având ca obiect anularea unor dispoziții de părăsire a teritoriului României emise de Autoritatea pentru străini (în prezent Oficiul Român pentru Imigrări).

În motivarea excepției de neconstituționalitate având un conținut asemănător, se susține că dispozițiile „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002” contravin art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, coroborate cu prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 din convenție și ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, „precum și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, care instituie și garantează dreptul de proprietate privată și dreptul persoanei la nediscriminare. În acest sens, se arată că „prin refuzul de a li se prelunge dreptul de ședere temporară cetățenilor străini care nu îndeplinesc cumulativ condițiile generale și cele speciale, în funcție de scopul șederii” și „pentru un motiv insuficient probat”, și emiterea, în consecință, a unei dispoziții de părăsire a teritoriului României, „se limitează excesiv și discriminatoriu dreptul constituțional de proprietate al acestora”. Măsura dispusă încalcă, de asemenea, și principiul proporționalității, consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și, întrucât condițiile legale criticate privesc doar pe cetățenii străini, sunt apreciate de autorii excepției ca fiind discriminatorii.

Autorii excepției consideră că textele de lege criticate nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul de a fi suficient de accesibile și precise încât să înlăture orice risc de arbitrar. De asemenea, susțin că „nu este obiectiv

posibil ca realizarea unei investiții să corespundă *ad litteram* unui plan de afaceri inițial”, în condițiile în care, din cauze independente de voința străinului, legate de obținerea formalităților necesare, investiția începe a se derula după o perioadă mare de timp de la proiectarea aceluși plan de afaceri, iar piața afacerilor este într-o continuă transformare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție și actelor internaționale invocate. Totodată, sunt invocate numeroase decizii, cum ar fi Decizia nr. 443/2006, Decizia nr. 205/2007 și nr. 341/2007, prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat deja cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt constituționale. Condițiile cerute străinului pentru prelungirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile „art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004. Anterior sesizării Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții, prin art. I pct. 42 din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, textele inițial criticate au fost parțial modificate, astfel încât soluțiile legislative conținute de acestea se regăsesc în prezent în art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

Art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) — Prolungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale: „(2) *Prolungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:* a) *activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri. (...)*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: (...)*

b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri.”

Autorii excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, coroborate cu prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme referitoare la dreptul de proprietate, precum și art. 14 din convenție și ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, texte prin care se interzice discriminarea.

Examinând dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile din Legea fundamentală și din instrumentele juridice

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art.11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Liu Aiyan, Liu Xiaomao și Luo Caijun în dosarele nr. 10.255/2/2006, nr. 9.277/2/2006 și nr. 10.262/2/2006 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Eugen David în Dosarul nr. 8.344/281/2005 al Judecătoria Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.344/281/2005, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Eugen David în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale, întrucât nu permit instanței să analizeze oportunitatea luării măsurilor asigurătorii și nici întinderea acestora. De exemplu, aceasta nu poate să aprecieze, în cauză, „asupra consecințelor nefaste pe care le-ar avea luarea acestei măsuri” asupra autorului excepției, care arată că are în întreținere un copil minor. Se susține că, în acest mod, se încalcă liberul acces la justiție, se golește de conținut dreptul la apărare și este restrâns dreptul de proprietate.

Judecătoria Ploiești opinează că excepția este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției. Se arată că dispozițiile procedurale penale ce reglementează măsurile asigurătorii sunt însoțite de garanții procedurale de

natură a proteja dreptul de proprietate, precum și de garanții ale dreptului la apărare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu încalcă accesul liber la justiție, dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, dreptul de proprietate privată și nici dreptul la un proces echitabil.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie:*

a) *Abrogat*

b) *în cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă.*”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 163 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Eugen David în Dosarul nr. 8.344/281/2005 al Judecătoriei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8
din 15 ianuarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sf. Treime” din Iași în Dosarul nr. 1.322/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții faptul că partea Adrian Ciornei a transmis la dosarul cauzei o notă scrisă prin care solicită judecarea de urgență a cauzei, precum și respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.322/99/2007, **Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sf. Treime” din Iași într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât legiuitorul s-a limitat la a arăta expres criteriile de acordare a suspendării actului administrativ atacat doar în cazul prevăzut la art. 14, nu și în cel reglementat la art. 15, iar dispozițiile art. 15 alin. (2) fac trimitere la art. 14 alin. (2) și (4), excluzând astfel aplicabilitatea criteriilor prevăzute de art. 14 alin. (1). În această situație, posibilitatea suspendării actului atacat, conform art. 15 din Legea nr. 554/2004, este arbitrară, judecătorul fiind lipsit de criteriile legale obiective care să asigure dreptul părților la o judecată echitabilă, într-un cadru legislativ coerent și precis. Mai mult, măsura suspendării actului conform art. 15 din Legea nr. 554/2004, deși este discreționară, arbitrară, imprecisă și subiectivă, este executorie de drept, iar introducerea recursului nu suspendă executarea, punând astfel părțile în situația de a nu beneficia de un proces echitabil și de egalitate în fața legii.

Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este neîntemeiată, întrucât critica nu privește un aspect de constituționalitate, ci o presupusă omisiune de reglementare de către legislativ. De altfel, arată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională respingând excepția de neconstituționalitate (Decizia nr. 673/2006).

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale, invocând în sprijinul opiniei sale deciziile Curții Constituționale nr. 692/2005, 464/2006, 673/2006, 939/2006 și 371/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 a fost modificată și completată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, iar potrivit art. I pct. 21 și 22 din această lege, art. 15 a căpătat următoarea redactare:

„Art. 15. — Solicitarea suspendării prin acțiunea principală

(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.

(3) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) la care se referă alin. (2) al art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 au următorul conținut:

„Art. 14. — Suspendarea executării actului: [...]

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, privind accesul liber la justiție, și ale art. 6 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând dispozițiile legale criticate, Curtea Constituțională constată că, deși art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 a fost supus unor modificări legislative ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, soluția legislativă de principiu, referitoare la suspendarea executării actului administrativ unilateral pe cale separată sau prin acțiunea principală, s-a menținut și în actuala redactare a textului legal criticat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sf. Treime” din Iași în Dosarul nr. 1.322/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 10 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 20.881/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, precum și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 20.208/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, cauză ce formează obiectul Dosarului nr. 1.082D/2007 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Astfel, se constată că, prin Decizia nr. 673 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 20 noiembrie 2006, Curtea s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Pentru argumentele acolo expuse și care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea, respingând excepția, a reținut, de principiu, că dispozițiile de lege criticate nu contravin accesului liber la justiție și nici dreptului la un proces echitabil.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.134D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Constantin Chiticaru în Dosarul nr. 27.201/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde partea Ministerul Apărării, prin consilier juridic Cristina Velea, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă faptul că autorul excepției a transmis Curții note scrise prin care, pe de o parte, arată că renunță la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) și (5) din Legea nr. 554/2004, aceasta devenind inadmisibilă datorită unor recente modificări legislative, iar pe de altă parte, precizează că susține în continuare excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) din același act normativ și solicită admiterea acesteia.

Președintele Curții Constituționale dă cuvântul părții prezente asupra cererii formulate. Aceasta susține că o astfel de solicitare este inadmisibilă în fața Curții.

Reprezentantul Ministerului Public arată că o astfel de cerere nu poate fi primită de Curte. Principiul disponibilității nu operează în materia soluționării unei excepții de neconstituționalitate, aceasta fiind o excepție de ordine publică.

Curtea urmează a se pronunța asupra dispozițiilor legale criticate, indicate prin încheierea de sesizare.

Deliberând, Curtea, în temeiul art. 55 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 14 din aceasta, respinge cererea formulată de autorul excepției Constantin Chiticaru, referitoare la renunțarea parțială la judecarea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, având în vedere identitatea parțială dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Atât reprezentantul Ministerului Apărării, cât și al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea celor două cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.134D/2007 la Dosarul nr. 1.082D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Apărării. Acesta arată că, datorită constatării de către Curte a neconstituționalității dispozițiilor art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, această excepție a devenit inadmisibilă. Cât privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și (5) din aceeași lege, solicită respingerea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public susține următoarele: excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și art. 11 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, precum și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate; excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ este inadmisibilă, întrucât aceste dispoziții au fost declarate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din aceeași lege a devenit inadmisibilă, în condițiile în care, prin modificările legislative survenite, soluția juridică inițial criticată a fost schimbată, iar critica de neconstituționalitate a rămas, în consecință, fără obiect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 20.881/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Nistor Vasile într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect „obligație de a face”. De asemenea, prin Încheierea din 12 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 20.208/3/CA/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția a fost ridicată de același autor într-o cauză de contencios administrativ având același obiect al acțiunii.

Prin Încheierea din 20 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 27.201/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 7 alin. (7) și art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (7) și ale art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin aceea că dispun că termenele de a ataca în justiție un act administrativ sunt de 6 luni, respectiv un an de la emiterea sa, încalcă principiul egalității, al accesului liber la justiție și al garantării dreptului la apărare.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, rezultă, din susținerile orale ale autorului, consemnate în încheierea de ședință, că acestea ar contraveni dreptului la apărare, prin aceea că „impun timbrarea cererilor, inclusiv a cererii de recuzare, cu consecința anulării acesteia în caz de neplată a taxei de timbru.”

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu contravin art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală, fiind constituționale.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997, deoarece dreptul la apărare nu înseamnă gratuitatea accesului la justiție.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că modalitatea concretă de reglementare a momentului la care se raportează începerea termenului de decădere de un an prevăzut de dispozițiile criticate din Legea contenciosului administrativ, respectiv acela al emiterii actului, creează un obstacol în promovarea acțiunii în justiție, ceea ce încalcă principiul liberului acces la justiție. În plus, astfel se creează o inegalitate de tratament între cetățenii care au cunoștință de existența actului, pe de o parte, și cei care, prin necomunicarea lui, nu au această posibilitate, pe de altă parte, precum și între cetățenii și instituțiile publice cu drept de sezină, pentru care același termen de decădere curge de la data când s-a cunoscut existența actului nelegal.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din același act normativ a devenit inadmisibilă, în conformitate cu art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În ceea ce privește legalitatea sesizării Curții cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, invocată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 20.881/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, Curtea constată că, ulterior ridicării excepției în fața instanței de judecată, acest dosar a fost scos de pe rolul acestei instanțe și înaintat în vederea continuării judecării Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, căpătând un număr nou, respectiv nr. 20.208/3/CA/2007. Ulterior, același autor a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel că Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, printr-o adresă comună, a sesizat Curtea Constituțională cu cele două excepții de neconstituționalitate, anexând cele două încheieri aferente.

Curtea constată că eroarea sau neglijența unei instanțe de judecată de a o sesiza imediat, cu privire la soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, nu poate bloca accesul liber la justiție al petentului, în condițiile speței de față, când încheierea de sesizare a fost totuși transmisă Curții Constituționale de către o nouă instanță de judecată, investită cu continuarea judecării aceluși litigiu.

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie atât dispozițiile art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2007, modificată și completată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, cât și dispozițiile art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 7 din Legea nr. 262/2007: „(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”

Dispozițiile art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004 au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007.

Art. 11 alin. (2) și (5) din Legea nr. 554/2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 16 din Legea nr. 262/2007:

„(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz. (...)”

(5) Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de prescripție, iar termenul prevăzut la alin. (2) este termen de decădere.”

Art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru: „(1) Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat. (...)”

(3) Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.”

În opinia autorilor excepției, textele de lege menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 consacrate accesului liber la justiție și ale art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel cum a reținut constant Curtea în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 188 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 2 iunie 2004, reglementarea unei proceduri prealabile promovării unei acțiuni în justiție nu este de natură a încălca liberul acces la justiție al persoanei vătămate de o autoritate publică, aceasta fiind o procedură aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, fără privilegii și discriminări pe considerente arbitrare.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (5) din același act normativ, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale examinate nu conțin norme de natură a încălca vreun drept sau principiu constituțional, acestea doar determinând în mod expres natura juridică a termenelor prevăzute de art. 11 alin. (1) — „termen de prescripție”, respectiv alin. (2) din lege — „termen de decădere”.

Curtea constată că și critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru nu poate fi reținută, excepția urmând a fi respinsă ca neîntemeiată. Aceasta, deoarece accesul liber la justiție nu presupune și gratuitatea sa, așa cum pretinde autorul excepției. De altfel, în acest sens, Curtea are o bogată jurisprudență, de exemplu, Decizia nr. 87 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 1 aprilie 2003.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că, ulterior ridicării excepției, aceste prevederi legale au fost declarate ca fiind neconstituționale, prin Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007. Prin urmare, Curtea constată că aceste norme legale sunt supuse regimului instituit de prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție. Totodată, în temeiul art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Curtea constată, de asemenea, că dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, criticate, au fost modificate ulterior ridicării excepției, iar noua redactare nu mai conține soluția juridică de principiu vizată prin critica de neconstituționalitate. Dimpotrivă, în actuala formă, art. 11 alin. (2) cuprinde norme legale ce îndeplătesc critica formulată de autorul excepției, în sensul că termenul de decădere pentru promovarea acțiunii în justiție împotriva unui act administrativ individual nu mai este calculat prin raportare la data emiterii acestuia, ci față de momentul comunicării lui sau luării la cunoștință, pe orice cale. Așa fiind, și această excepție de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 20.881/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, respectiv în Dosarul nr. 20.208/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ridicată de Constantin Chiticaru în Dosarul nr. 27.201/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 14 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.714/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală.**

Excepția a fost ridicată de Otilia Radu și Ionel Radu într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe prin care s-a respins acțiunea de anulare a unui act administrativ.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt discriminatorii prin condițiile restrictive impuse cu privire la accesul tinerilor la o anumită formă de ocrotire socială și de dezvoltare, respectiv atribuirea unei suprafețe de teren în vederea construirii unei locuințe proprietate personală. În concret, autorii excepției se referă la condiția prevăzută de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 15/2003, potrivit căreia, pentru obținerea acestei facilități, este necesar ca părinții tinerilor solicitanți să nu dețină sau să nu fi deținut în ultimii 10 ani în proprietate un teren în suprafață mai mare de 500 m² în mediul urban sau de 5.000 m² în mediul rural, indiferent de localitatea în care este situat terenul. În opinia lor, această prevedere impune condiții discriminatorii pentru solicitanții de teren, condiții care excedează conduitei lor.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală, excepție ridicată de Otilia Radu și Ionel Radu în Dosarul nr. 5.714/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece, pe de o parte, textele de lege criticate nu au legătură cu soluționarea litigiului dedus judecătii iar, pe de altă parte, critica de neconstituționalitate este fundamentată exclusiv în considerarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) din lege, norme care sunt însă în prezent abrogate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate. Textele de lege criticate stabilesc condiții obiective de atribuire a terenurilor în discuție, întrucât se impune ca ajutorul acordat de stat în sprijinul unei categorii sociale să corespundă unor nevoi reale, care nu pot fi stabilite decât pe baza unor criterii legale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu cuprind privilegiu sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi, prevăzute de art. 4 din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 2 și 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală sunt constituționale, întrucât acestea nu conțin în sine nicio dispoziție de natură să încalce principiul egalității în drepturi a cetățenilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 22 ianuarie 2003, astfel cum au fost modificate și completate prin dispozițiile pct. 2 și 3 ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 26 octombrie 2003, și ale art. I pct. 3, 4 și 5 din Legea nr. 175/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 20 mai 2004. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art.2: „(1) *De prevederile art. 1 beneficiază, o singură dată, tinerii în vârstă de până la 35 de ani, care îndeplinesc următoarele condiții:*

a) *au împlinit vârsta de 18 ani;*

b) *nu au avut sau nu dețin în proprietate o locuință sau un teren destinat construirii unei locuințe proprietate personală, atât în localitatea în care se solicită atribuirea în folosință a unui teren, cât și în alte localități;*

c) *abrogat.*

(2) *Consiliile locale pot stabili criterii suplimentare față de cele prevăzute la alin. (1), în vederea atribuirii terenurilor disponibile.”*

— Art. 3: „(1) *Cererea pentru atribuirea terenului se depune la consiliul local al comunei, orașului, municipiului sau sectorului municipiului București în care solicitantul are domiciliul.*

(2) *Cererea cuprinde numele și prenumele solicitantului și domiciliul acestuia, la care se anexează o copie de pe certificatul de naștere, o copie de pe cartea de identitate, o declarație a solicitantului, pe propria răspundere, în care se menționează că nu deține sau nu a deținut în proprietate o locuință sau un teren destinat construirii unei locuințe.”*

Autorii excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile art. 4 — „Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni”, ale art. 16 — „Egalitatea în drepturi” și ale art. 49 — „Protecția copiilor și a tinerilor” din Constituție, precum și ale art. 6 — „Dreptul la un proces echitabil” și ale art. 14 — „Interzicerea discriminării” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, în opinia autorilor excepției, prevederile art. 2 și 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală contravin principiului egalității cetățenilor în drepturi și normelor constituționale care garantează protecția copiilor și a tinerilor, deoarece impun condiții „discriminatorii” și „restrictive” la atribuirea unei suprafețe de teren în vederea construirii de locuință proprietate personală. În acest sens, autorii excepției fac trimitere în special la dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din lege, potrivit cărora, pentru obținerea acestei facilități, este necesar ca părinții tinerilor solicitanți să nu dețină sau să nu fi deținut în ultimii 10 ani în proprietate un teren în suprafață mai mare de 500 m² în mediul urban sau de 5.000 m² în mediul rural, indiferent de localitatea în care este situat terenul.

Or, Curtea constată că acest text de lege a fost abrogat expres prin dispozițiile art. I pct. 4 din Legea nr. 175/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 20 mai 2004, astfel că acesta nu era în vigoare la momentul sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție. Ca atare, în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 15/2003 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

De altfel, se constată că întreaga critică de neconstituționalitate este formulată prin raportare la o redactare anterioară a art. 2 și 3 din lege, aceea dinaintea modificărilor intervenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2003 și Legea nr. 175/2004, dar care nu au schimbat soluția legislativă de principiu. Astfel, în condițiile în care prevederile art. 2 alin. (1) lit. c) sunt, în realitate, abrogate, iar critica de neconstituționalitate, deși indică atât art. 2 în ansamblul său, cât și art. 3, care conțin norme cu privire la elementele specifice cererii solicitantului, nu vizează în concret decât condiția impusă de textul de lege abrogat, Curtea observă că, practic, critica de neconstituționalitate este lipsită de obiect. De altfel, în afara unor expresii generice, de tipul „condiții restrictive și discriminatorii”, autorii excepției nu argumentează în ce constă, în concret, pretinsa contrariedade dintre celelalte dispoziții de lege atacate și normele constituționale și convenționale invocate.

Așa fiind, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 15/2003 privind sprijinul acordat tinerilor pentru construirea unei locuințe proprietate personală, excepție ridicată de Otilia Radu și Ionel Radu în Dosarul nr. 5.714/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR

ORDIN

privind clasarea în categoria ansamblu, grupa „A”, a imobilului „Sucursala Ford” din Calea Floreasca nr. 159, sectorul 1, București

În temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.682/2003 privind aprobarea Normelor metodologice de clasare și evidență a monumentelor istorice, a Listei monumentelor istorice, a Fișei analitice de evidență a monumentelor istorice și a Fișei minime de evidență a monumentelor istorice, cu modificările ulterioare,

având în vedere Dosarul de clasare nr. 3.303 din 6 septembrie 2007, precum și Avizul Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice nr. 264/E/26.09.2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 78/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, republicată,

ministrul culturii și cultelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Imobilul ansamblului „Sucursala Ford” din Calea Floreasca nr. 159, sectorul 1, București, se clasează ca monument istoric, categoria ansamblu, grupa „A”, cod în Lista monumentelor istorice B-II-a-A-.20926, cu următoarele componente:

— Pavilionul administrativ — corp 1, cod B-II-m-A-.20926-01;

— fațadele de est și vest și acoperirea halei interbelice — corp 2, cod B-II-m-A-20926-02.

Art. 2. — Componentele ansamblului menționat la art. 1 sunt amplasate conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

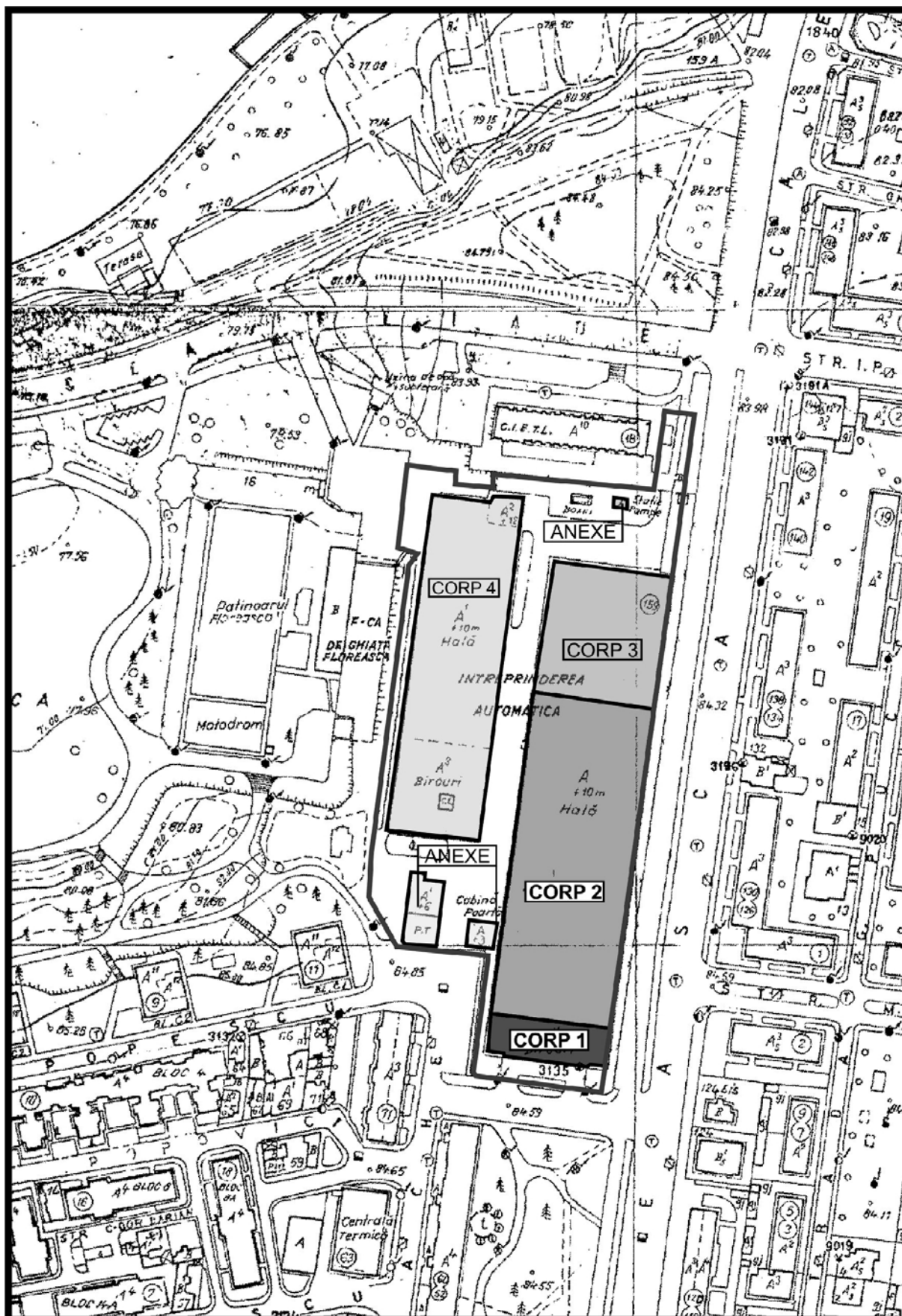
Art. 3. — Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București va îndeplini procedurile de comunicare în termen de cel mult 30 de zile de la data publicării prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu

București, 9 ianuarie 2008.
Nr. 2.001.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

PAVILION ADMINISTRATIV - CORP 1

HALA INTERBELICĂ - CORP 2

ANEXA 1. CRITERII DE CLASARE - SCHEMA CORPURILOR DE CLĂDIRE

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „MUSTANG BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,
în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 22 ianuarie 2008, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „MUSTANG BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „MUSTANG BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul Brăila, calea Galați nr. 366, bl. I3, sc. 1, et. 3, ap. 14, județul Brăila, nr. de ordine în registrul comerțului J09/538/29.06.2006, cod unic de înregistrare 18809986/29.06.2006, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația de a prezenta Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor care atestă plata ratelor primei de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 28 ianuarie 2008.
Nr. 57.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „M.C.M. — BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,
în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 22 ianuarie 2008, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „M.C.M. — BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „M.C.M. — BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul Sibiu, str. General Magheru nr. 17, județul Sibiu, nr. de ordine în registrul comerțului J32/485/24.08.2001, cod unic de înregistrare 14141956/28.08.2001, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația de a prezenta Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor care atestă plata ratelor primei de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 28 ianuarie 2008.
Nr. 58.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2008
— pe suport fizic —

Denumirea publicației	Prețul abonamentului anual (lei)	Prețul abonamentului trimestrul I (lei)	Prețul abonamentului lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—
• Colecția Legislația României	450	112	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—
• Breviar legislativ	70	17	—
• Repertoriul actelor normative	120	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns.

Prețurile includ T.V.A. 9%.

Abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial” se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu, nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 159716